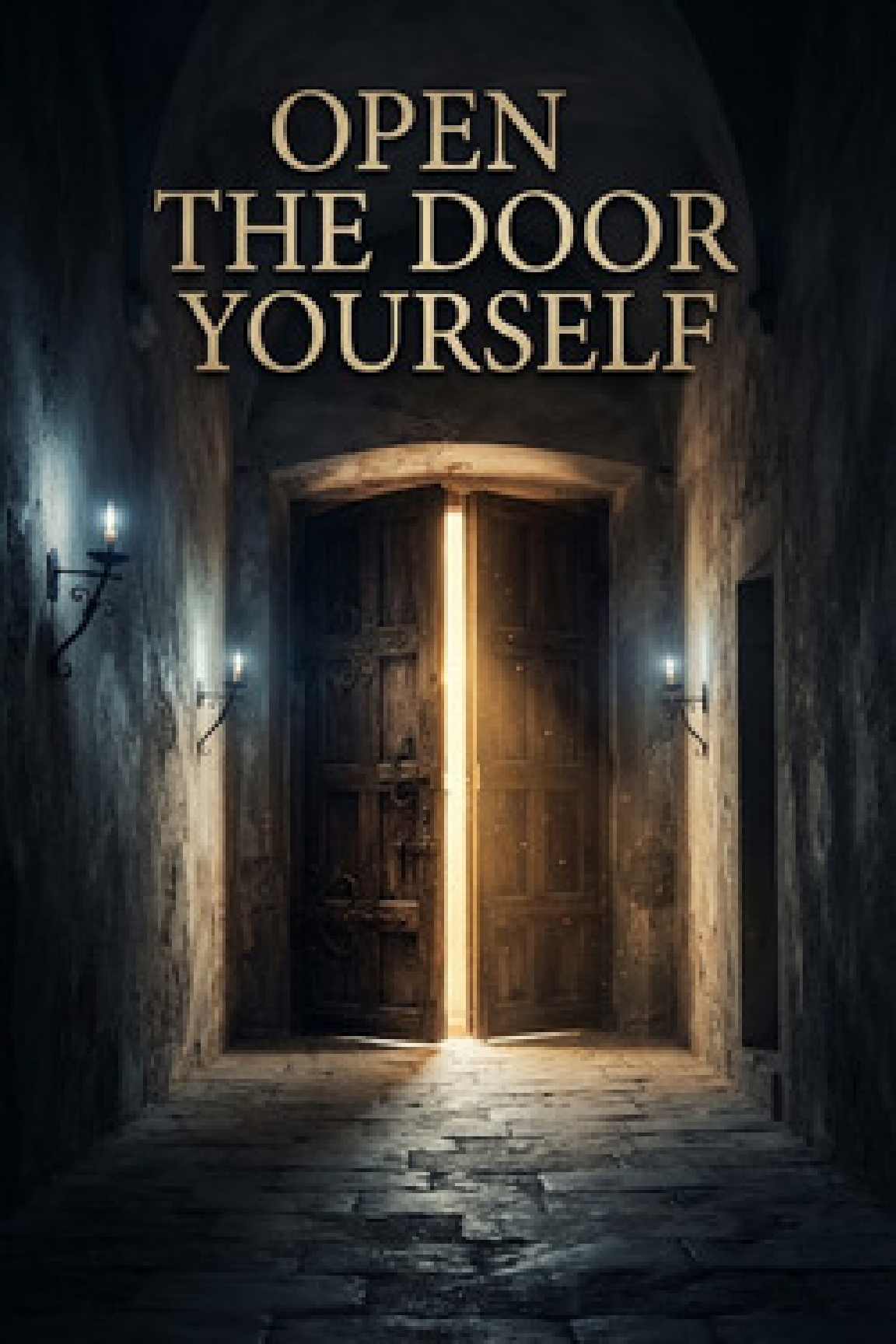

OPEN
THE DOOR
YOURSELF

ΚΑΤΩΦΛΙ 5

Άνοιξε την πόρτα μόνος σου

Υπάρχει μια περίεργη συνήθεια που συνοδεύει πολλούς ανθρώπους σε όλη τους τη ζωή.

Περιμένουν.

Περιμένουν τη σωστή στιγμή.

Περιμένουν τη σωστή ευκαιρία.

Περιμένουν αναγνώριση.

Περιμένουν κάποιον να τους πει ότι είναι έτοιμοι.

Περιμένουν μια αόρατη εξουσιοδότηση που σχεδόν ποτέ δεν φτάνει.

Για χρόνια έβλεπα εξαιρετικούς άνδρες και γυναίκες να μένουν ακίνητοι στο κατώφλι των δικών τους δυνατοτήτων.

Όχι επειδή τους έλειπε το ταλέντο.

Όχι επειδή τους έλειπε η ευφυΐα.

Αλλά επειδή περίμεναν άδεια.

Κάποιον που θα έλεγε:

«Πήγαινε.»

«Τώρα μπορείς.»

«Είσαι εξουσιοδοτημένος.»

Η ζωή σπάνια λειτουργεί έτσι.

Για την ακρίβεια, σχεδόν ποτέ.

Κοιτάζοντας πίσω, συνειδητοποιώ ότι πριν από καμία από τις πραγματικά σημαντικές αποφάσεις της ύπαρξής μου δεν υπήρξε βεβαιότητα.

Καμία.

Όταν ξεκίνησα κάτι καινούργιο, δεν ήμουν έτοιμος.

Όταν άλλαξα κατεύθυνση, δεν είχα όλες τις πληροφορίες.

Όταν δέχτηκα προκλήσεις μεγαλύτερες από μένα, δεν είχα καμία εγγύηση.

Είχα μόνο μια πεποίθηση.

Ότι το να μείνω ακίνητος θα ήταν χειρότερο.

Η διαφορά ανάμεσα σε μια ζωή που τη ζεις και σε μια ζωή που την παρακολουθείς βρίσκεται συχνά εκεί.

Τη στιγμή που ένας άνθρωπος σταματά να ζητά άδεια από το μέλλον.

Όταν είμαστε νέοι, πιστεύουμε ότι υπάρχουν άνθρωποι επιφορτισμένοι να αποφασίζουν για εμάς.

Οι δάσκαλοι.

Οι διευθυντές.

Οι θεσμοί.

Οι αρχές.

Με τον καιρό ανακαλύπτουμε πως εκείνοι οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν το ίδιο μυστήριο που αντιμετωπίζουμε κι εμείς.

Κανείς δεν κατέχει έναν πλήρη χάρτη.

Κανείς δεν ξέρει πραγματικά το τέλος.

Όλοι αυτοσχεδιάζουν ένα κομμάτι της δικής τους ιστορίας.

Αυτή η ανακάλυψη μπορεί να τρομάξει.

Ή μπορεί να απελευθερώσει.

Για μένα ήταν μια απελευθέρωση.

Γιατί με ανάγκασε να αναλάβω την ευθύνη.

Η ευθύνη είναι μια περίεργη λέξη.

Πολλοί τη συνδέουν με το βάρος.

Εγώ τη συνδέω με την ελευθερία.

Όσο κάποιος άλλος αποφασίζει για σένα, μπορείς πάντα να του ρίξεις το φταίξιμο.

Όταν αποφασίζεις εσύ, δεν υπάρχουν πια άλλοθι.

Υπάρχεις μόνο εσύ.

Και η κατεύθυνση που διάλεξες.

Υπήρξαν στιγμές που θα ήταν πολύ πιο απλό να τα παρατήσω.

Να μείνω εκεί που ήμουν.

Να μη ρισκάρω.

Να μην εκτεθώ.

Να μην αλλάξω.

Κάθε πορεία περιέχει τέτοια σταυροδρόμια.

Έρχονται χωρίς να αναγγελθούν.

Μια πόρτα ανοίγει.

Ένα κομμάτι μας θέλει να την περάσει.

Ένα άλλο θέλει να φύγει μακριά.

Γιατί η αλλαγή έχει πάντα ένα τίμημα.

Κανείς δεν βλέπει εκείνη τη στιγμή.

Απ' έξω όλα μοιάζουν απλά.

Από μέσα είναι μια μάχη.

Όχι ενάντια στον κόσμο.

Ενάντια στον εαυτό μας.

Ενάντια στον φόβο ότι κάνουμε λάθος.

Τον φόβο ότι δεν είμαστε στο ύψος των περιστάσεων.

Τον φόβο της κριτικής.

Τον φόβο ότι θα χάσουμε όσα ήδη έχουμε.

Έμαθα πως ο φόβος είναι κακός σύμβουλος αλλά εξαιρετικός δείκτης.

Συχνά δείχνει ακριβώς την κατεύθυνση που θα έπρεπε να εξερευνήσουμε.

Όχι επειδή είναι ευχάριστη.

Επειδή περιέχει εξέλιξη.

Οι εμπειρίες που μεταμόρφωσαν τη ζωή μου δεν ήταν άνετες.

Δεν ήταν εγγυημένες.

Δεν ήταν χωρίς κινδύνους.

Ήταν απλώς αναγκαίες.

Κάποια στιγμή πρέπει να διαλέξεις.

Μπορείς να συνεχίσεις να ζητάς εξουσιοδοτήσεις.

Ή μπορείς να αρχίσεις να ζεις.

Τα δύο πράγματα σπάνια συμπίπτουν.

Έχω γνωρίσει ανθρώπους που είχαν κάθε δυνατό προσόν και που δεν ξεκίνησαν ποτέ.

Και άλλους που δεν είχαν σχεδόν τίποτα, αλλά διέσχισαν ηπείρους, έχτισαν επιχειρήσεις, αντιμετώπισαν αρρώστιες, επανεφηύραν την ύπαρξή τους.

Η διαφορά δεν βρισκόταν στο βιογραφικό.

Βρισκόταν στη στάση.

Οι δεύτεροι είχαν καταλάβει κάτι.

Κανείς δεν θα ερχόταν να τους σώσει.

Κανείς δεν θα τους έδινε την τέλεια στιγμή.

Κανείς δεν θα πιστοποιούσε επίσημα ότι ήταν έτοιμοι.

Έτσι ξεκίνησαν.

Και αυτό είναι όλο.

Με τον καιρό κατάλαβα ότι σχεδόν όλες οι μεγάλες μεταμορφώσεις ξεκινούν με ατελή τρόπο.

Ένα αβέβαιο πρώτο βήμα.

Ένα τηλεφώνημα.

Ένα ταξίδι.

Μια υπογραφή.

Μια απόφαση που μοιάζει μεγαλύτερη από τον άνθρωπο που την παίρνει.

Συχνά το θάρρος περιγράφεται ως η απουσία φόβου.

Είναι ανοησία.

Το θάρρος είναι το να προχωράς ενώ ο φόβος συνεχίζει να περπατά δίπλα σου.

Ξέροντας ότι δεν θα εξαφανιστεί.

Ξέροντας ότι θα κάνει θόρυβο.

Ξέροντας ότι θα προσπαθήσει να σε πείσει να γυρίσεις πίσω.

Και να προχωράς παρ' όλα αυτά.

Αυτό που σήμερα βλέπουμε ως μια συνεπή πορεία ήταν, τη στιγμή που συνέβαινε, μια σειρά από εύθραυστες επιλογές.

Πολλές φορές δεν είχα τη βεβαιότητα ότι έκανα το σωστό.

Είχα μόνο τη βεβαιότητα ότι το να μην κάνω τίποτα ήταν το λάθος.

Είναι μια λεπτή αλλά καθοριστική διαφορά.

Η ζωή δεν ανταμείβει πάντα όσους κερδίζουν.

Συχνά ανταμείβει όσους ξεκινούν.

Όσους προσπαθούν.

Όσους τολμούν.

Όσους περνούν την πόρτα.

Γιατί κάθε εμπειρία γεννά μια άλλη εμπειρία.

Κάθε βήμα δημιουργεί νέες δυνατότητες.

Κάθε κίνηση φέρνει νέες συναντήσεις.

Το να μένεις ακίνητος, αντίθετα, παράγει μόνο ακινησία.

Σήμερα πολλοί άνθρωποι αναζητούν κίνητρα.

Εγώ αναζητώ μια κατεύθυνση.

Τα κίνητρα αλλάζουν.

Οι κατευθύνσεις μένουν.

Θα υπάρχουν πάντα άνθρωποι έτοιμοι να σου εξηγήσουν γιατί κάτι είναι αδύνατο.

Γιατί δεν είναι η κατάλληλη στιγμή.

Γιατί δεν είσαι έτοιμος.

Γιατί δεν έχεις αρκετή εμπειρία.

Γιατί το ρίσκο είναι πολύ μεγάλο.

Άκουσέ τους.

Ύστερα αποφάσισε μόνος σου.

Γιατί στο τέλος κανείς τους δεν θα ζήσει τη ζωή σου.

Κανείς τους δεν θα σηκώσει το βάρος όσων απαρνήθηκες.

Κανείς τους δεν θα διασχίσει τον χρόνο στη θέση σου.

Αυτό είναι ένα έργο που ανήκει μόνο σε σένα.

Αν υπάρχει ένα μάθημα που μου άφησε ο χρόνος, είναι αυτό.

Οι ευκαιρίες που άλλαξαν την ύπαρξή μου δεν ήρθαν συνοδευόμενες από μια επιστολή εξουσιοδότησης.

Δεν είχαν σφραγίδες.

Δεν είχαν πιστοποιητικά.

Δεν είχαν εγγυήσεις.

Είχαν μόνο μια ερώτηση.

«Θέλεις να μπεις ή θέλεις να μείνεις έξω;»

Κάθε φορά φοβόμουν.

Κάθε φορά δίσταζα.

Κάθε φορά καταλάβαινα το ίδιο πράγμα.

Κανείς δεν θα μου έδινε την άδεια.

Έτσι άνοιξα την πόρτα μόνος μου.

Και εκεί η ιστορία συνέχισε να περπατά.